

XXIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Fortabelse af Indfødsret.

(Afgivet af Landstingets Udvalg den 12te December 1870.)

En vigtig Grund til internationale Stridigheder, der undertiden have antaget en heftig Karakter, ligger i den Forskjellighed, som finder Sted i de forskjellige Landes Lovgivninger med Hensyn til Bestemmelsen af, om en Person er Statsborger i et vist Land eller ikke. Det forekommer nemlig ikke sjældent, at den ene Stat gjør Paastand paa at betragte og behandle Personer som Undersaatter, hvilke en anden Stat ifølge sine Love anseer for sine Undersaatter, og derfor beskytter, ligesom ogsaa det omvendte Tilfælde kan indtræde, at en Stat betragter Personer som udtraadte af Undersaattersforholdet til den, hvilke en anden Stat anseer for endnu staaende i dette Forhold. Disse Conflicter kunne søges undgaaede, deels derved, at de enkelte Stater stræbe efter i deres Love at gennemføre visse sællede Grundsaetninger for disse Forholds Ordning, blandt hvilke især maa fremhæves den nu mere og mere anerkjendte og stærkt hævede Grundsaetning om det enkelte Menneskes Ret til at løse sig fra Forholdet til sit Fødeland, for at udbandre til en anden Stat, deels særlig derved, at de Hindringer søges bortfjernede, som den gjældende Lovgivning maatte stille i Veien for Afslutningen af Tractater med fremmede Stater, sigtende til ad Overenskomstens Veie at løse Collisionerne, forsaavidt som disse ikke aldeles kunne holdes borte ved Lovgivningens egen Veffaffenhed.

Udvalget troer, at det foreliggende Lovforslag kan ansees for et Bidrag til at fjerne

disse Collisioner i nogle Tilfælde, men maa dog tillige gjøre opmærksom paa, at det Maaal, at undgaae internationale Collisioner af den nævnte Art, ikke fuldstændigt vil kunne naaes ved den foreslaaede Forandring i Lovgivningen om Indfødsret. Thi naar undtages den i Lovforslagets Motiver nævnte, i og for sig med vor øvrige Lovgivnings Grundsaetninger lidet stemmende Bestemmelse i Værnepligtsloven af 6te Marts 1869 § 1, hvorefter den danske Indfødt, som er bleven Borger i et andet Land, er Værnepligten underkastet, saasnart han, om end aldeles temporært, kommer her til Landet, er der, saavidt Udvalget seer, kun eet Tilfælde, hvor den Omstændighed, at Indfødsretten bebares, kunde berede internationale Vanskeligheder, nemlig naar en dansk Indfødt efter at have begaaet Forbrydelse i det Land, hvort han er bleven optaget som Borger, begiver sig hertil, forinden han er bleven tiltalt eller straffet for disse Forbrydelse; thi ifølge de sædvanlige Ubleveringstractater vilde den danske Regjering i dette Tilfælde være nødt til at nægte Ubleveringen af en saadan Person, selv naar der herom fremkom Begjæring fra et Land, hvort han var bleven optagen som Statsborger. Derimod vil man ved Anvendelsen af Lovbestemmelser, ifølge hvilke her hjemmehørende Undersaatter kunne straffes efter den danske Straffelov for Forbrydelse, begaaede udenfor Landet (Straffelovens §§ 4, 5 og 6), neppe nogenfinde kunne ansee en Person for her hjemmehørende Undersaatt, blot fordi han havde